

URBÁN JÁNOS:

Béke a faluvégen

Kora reggel, késő este,
dús tavaszból őszebe veszve,
ifjú hévvel zeng az élet,
a vén Nap is ezen réved.

Zsongó kedvben forró vágy ég,
elkap mindent a nagy játék,
még a fűz is lengőn lebeg
rajt' dalol a madár-sereg.

Alant, foltos, mezítlábos,
mese szerű tüzes, táltos
langy szelekkel cimborálva
felszalad a magas gátra.

Száguldanak, mint a vad mén,
mely ha jön is újra elmén
s arcokon a piros pír
olyan mint a vadrózsa szín.

Nyalka kedvek, táncos ének
a mély réten megse férnek,
betöltik az egész tájat,
faluvégi gátör házat.

Az ügyelet érdes szeme
békés szokásba van veszve
és ha mégis zord az arca
barátsággal indul harcra.

S addig a morcos, majzos
indulatos, eszes, pajkos
vidám sereg úgy hempereg,
hogy a gát is beleremeg.